

Sygn. akt XVII AmT 33/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 sierpnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział XVII Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2020 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Miasta R.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 14 czerwca 2017 r., nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od Miasta R. na rzecz Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmT 33/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 14 czerwca 2017 r., znak: (...) ., na podstawie art. 210 ust. 1 oraz art. 209 ust. 1 pkt 9 w związku z art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2016, poz. 1489), zwanej dalej „Pt”, oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 23), zwanej dalej „Kpa”, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej na Miasto R., w związku z wykorzystaniem częstotliwości bez wymaganego pozwolenia radiowego, o którym mowa w art. 143 Pt nałożył na Miasto R. karę pieniężną w wysokości 500 zł (słownie: pięćset złotych), płatną do budżetu Państwa z tytułu wykorzystania częstotliwości za pomocą urządzenia radiowego typu (...) używanego bez wymaganego pozwolenia radiowego.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyło Miasto R. zaskarżając ją w całości, wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji oraz umorzenie postępowania.

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 209 ust. 1 pkt 9 ustawy z lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji błędne zastosowanie polegające na uznaniu, iż w omawianej sprawie nastąpiło wykorzystanie częstotliwości za pomocą urządzenia radiowego typu (...) używanego bez wymaganego pozwolenia radiowego.

W odpowiedzi na odwołania pozwany Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej wniósł o:

1. oddalenie odwołania w całości,
2. przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w administracyjnych aktach sprawy znak: (...) (k.l - k.36), przekazanych do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także „SOKiK”), na okoliczności przebiegu postępowania administracyjnego, ustalonego przez Prezesa UKE stanu faktycznego oraz treści zaskarżonej Decyzji - w szczególności na okoliczność, iż Prezes UKE zasadnie nałożył na Powoda karę pieniężną w prawidłowej wysokości, z uwzględnieniem specyfiki postępowania przed SOKiK, polegającej na tym, że strony nie muszą powielać postępowania dowodowego przeprowadzonego już przez Prezesa UKE, gdyż dowody zgromadzone w postępowaniu administracyjnym i sam sposób przeprowadzenia tego postępowania, stanowiąc kanwę decyzji, są jej nieodłącznym elementem i przez to są przedmiotem badania SOKiK niezależnie od wniosków stron,
3. zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 grudnia 2016 r. upoważnieni przez Prezesa UKE pracownicy Delegatury Urzędu Komunikacji Elektronicznej w S. przeprowadzili kontrolę mającą na celu sprawdzenie użytkowanych przez Miasto urządzeń radiowych pracujących w służbie radiokomunikacyjnej ruchomej lądowej na częstotliwości 147,8125 MHz na zgodność z pozwoleniem radiowym.

W pojeździe służbowym eksploatowanym przez jednostkę Straży Miejskiej zamontowana została radiostacja, która nie była uwzględniona w pozwoleniu radiowym nr (...). W trakcie trwania kontroli została przez stronę zdemontowana z radiowozu i zmagazynowana.

W trakcie kontroli stwierdzono, że Miasto używa urządzenia radiowego (...) nr fabryczny (...), zainstalowanego w samochodzie służbowym użytkowanym przez Straż Miejską w R. bez wymaganego, zgodnie z art. 143 Pt. pozwolenia radiowego, albowiem stwierdzono prace w sieci urządzenia typu (...) bez wymaganego pozwolenia.

Wyniki kontroli zawarto w protokole kontroli nr (...) z dnia 6 grudnia 2016 r.

Urządzenie - radiostacja (...), była eksploatowana i wykorzystywana przez Miasto, w osobach strażników Straży Miejskiej, a zatem częstotliwość była wykorzystywana bez wymaganego pozwolenia (pkt VI.ppkt 3 protokołu kontroli).

W pkt VII protokołu kontroli zawarto ustalone nieprawidłowości, w tym stwierdzono iż urządzenia zlokalizowane w samochodzie są użytkowane przez Straż Miejską i jedno z nich M. model (...) użytkowana jest bez pozwolenia radiowego.

W punkcie VIII tego protokołu kontroli nie było żadnych uwag, oświadczeń czy spostrzeżeń Miasta odnośnie treści protokołu oraz stwierdzonych przez kontrolujących faktów. Protokół kontroli został podpisany bez jakichkolwiek zastrzeżeń przez Pana K. Z. Prezydenta Miasta R. **/ww. protokół kontroli na okoliczność przebiegu kontroli i dokonanych w jej wyniku ustaleń/**

Pismem z dnia 27 marca 2017 r., doręczonym zgodnie z potwierdzeniem odbioru w dniu 3 kwietnia 2017 r., Prezes UKE zawiadomił Miasto o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z wykorzystywaniem częstotliwości bez wymaganego pozwolenia radiowego.

W dniu 24 lutego 2017 r. Miasto uzyskało pozwolenie radiowe (...) uprawniające Powoda do wykorzystywania częstotliwości 14708125 MHz za pomocą urządzenia M. (...).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane oraz dokumenty zgromadzone w aktach sądowych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zażył co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotny w sprawie jest fakt naruszenia prawa, tj. używania częstotliwości radiowej bez wymaganego pozwolenia radiowego, albowiem pozwolenie takie zostało wydane w dniu 24 lutego 2017 r., pomimo tego że powód twierdził, że w sprawie nie nastąpiło wykorzystanie częstotliwości za pomocą urządzenia radiowego typu (...) używanego bez wymaganego pozwolenia radiowego.

Zgodnie z treścią art. 209 ust. 1 pkt 9 P.t., kto wykorzystuje częstotliwości, numerację lub zasoby orbitalne, nie posiadając do tego uprawnień lub niezgodnie z tymi uprawnieniami - podlega karze pieniężnej.

Nałożenie zaś na określony podmiot kary pieniężnej możliwe jest jeżeli stwierdzone zostanie, iż:

- podmiot wykorzystuje częstotliwości, numerację lub zasoby orbitalne,
- wykorzystywanie częstotliwości, numeracji lub zasobów orbitalnych ma miejsce przy braku uprawnień lub niezgodnie z przyznanymi uprawnieniami.

W przedmiotowej sprawie zostały spełnione obie przesłanki. Jak wynika z ustaleń dokonanych w trakcie kontroli strona powodowa używała urządzenia radiowego M. (...), zainstalowanego w samochodzie służbowym użytkowanym przez Straż Miejską w R., a zatem została spełniona pierwsza z powyższych przesłanek.

Z kolei mając na uwadze ustalenia z przeprowadzonej kontroli, stwierdzono używanie urządzenia bez pozwolenia radiowego przez stronę powodową. W związku z tym doszło do ziszczenia się również drugiej przesłanki, o której mowa w art. 209 ust. 9 Pt tj. do wykorzystywania częstotliwości bez posiadania do tego stosownych uprawnień.

W konsekwencji, w zaistniałym stanie faktycznym, wypełniła się dyspozycja art. 209 ust. 1 pkt 9 Pt, zgodnie z którym karze pieniężnej podlega ten, kto wykorzystuje częstotliwości, numerację lub zasoby orbitalne, nie posiadając do tego uprawnień lub niezgodnie z tymi uprawnieniami.

W myśl natomiast ust.1a kara ww. przepisu, o której mowa w ust. 1, może zostać nałożona także w przypadku, gdy podmiot zaprzestał naruszania prawa lub naprawił wyrządzoną szkodę, jeżeli Prezes UKE uzna, że przemawiają za tym czas trwania, zakres lub skutki naruszenia.

Powód w niniejszej sprawie naruszył obowiązek wynikający z powyższego przepisu, zatem podlegał karze pieniężnej. Kara z art. 209 ust. 1a P.t. jest bowiem konsekwencją określonego stanu rzeczy objętego hipotezą tego przepisu. Wskazany wyżej przepis pozwala zatem Prezesowi UKE na nałożenie kary pieniężnej pomimo zaniechania niedozwolonych działań sprzecznych z przepisami prawa. Jakkolwiek doszło do zaprzestania naruszenia prawa, poprzez uzyskanie w oststeczności pozwolenia radiowego, to kompetencje organu do nałożenia na powoda kary pieniężnej umożliwiają zrealizowanie przez niego tego uprawnienia.

Należy w tym miejscu stwierdzić, że uprawnienie wynikające z pozwolenia radiowego polega na prawie do korzystania z urządzenia radiowego, jak również na wykorzystywaniu częstotliwości za pomocą urządzenia radiowego na warunkach określonych w pozwoleniu radiowym. Pozwolenie radiowe jest szczególnego rodzaju uprawnieniem administracyjnym niezbędnym do używania urządzeń radiowych. Podmiot, który w rozumieniu ustawy Prawo telekomunikacyjne używa urządzenia radiowego wykonuje pełne władztwo w stosunku do urządzenia radiowego, w tym także decyduje o tym, kto będzie obsługiwał te urządzenie. Podmiotem używającym urządzenie będzie zatem osoba lub jednostka organizacyjna posiadająca urządzenie radiowe. W trakcie czynności kontrolnych ustalono, że

Strona znajduje się w posiadaniu urządzenia M. (...) zamontowanego w samochodzie służbowym użytkowanym przez Straż Miejską w R., które nie zostało uwzględnione w pozwoleniu radiowym.

W związku z powyższym, Prezes UKE przeprowadził kontrolę i postępowanie kontrolne, którego celem było ustalenie, czy wszystkie posiadane przez stronę powodową urządzenia, za pomocą których wykorzystywane są przyznane w pozwoleniu radiowym częstotliwości, znajdują się w posiadaniu przez Stronę pozwoleniu radiowym.

Twierdzenie przez powoda, że w okresie obowiązywania pozwolenia radiowego (...) nie nastąpiło wykorzystanie częstotliwości radiowej przy użyciu radiostacji (...) bez wymaganego pozwolenia radiowego, gdyż radiostacja nie była wykorzystywana" jest w ocenie Sądu błędne i nie może być okolicznością wyłączającą naruszenie sankcjonowane karą, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 9 Pt.

Sam fakt, że urządzenie radiowe nie było włączone i nie pracowało w sieci radiowej w trakcie czynności kontrolnych nie oznacza, że za pomocą radiostacji strona powodowa nie wykorzystywała częstotliwości. Fakt, iż urządzenie było zamontowane w samochodzie służbowym, to chociażby doświadczenie życiowe i zwykłe zasady logiki nakazują sądzić, że było przygotowane do pracy i w każdej chwili mogło zostać uruchomione.

Jakkolwiek w dacie wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej żadne ze stwierdzonych w czasie kontroli naruszeń nie miało już miejsca, to nie usunęło konieczności rozstrzygnięcia o konsekwencji wcześniejszego naruszenia.

Kara z art. 209 ust. 1 pkt 9 Prawa telekomunikacyjnego jest bowiem konsekwencją określonego stanu rzeczy objętego hipotezą tego przepisu. Przyjęcie stanowiska powódki prowadziło do legitymizowania naruszania prawa i niestosowania się do obowiązujących ustaw, pod warunkiem zaprzestania takiej niedozwolonej działalności w przypadku jej wykrycia przez organ kontrolny. Zdaniem Sądu kary pieniężne przewidziane w Prawie telekomunikacyjnym pełnią zbliżone funkcje do kar pieniężnych przewidzianych w prawie karnym. Błędny jest pogląd, jakoby zaniechanie (zakończenie działania bezprawnego) stanowiło wystarczający powód do usprawiedliwienia dokonanej bezprawności i odstąpienia od kary. Kara pełni funkcję represyjną, prewencyjną i dyscyplinującą w stosunku do naruszcyciela oraz innych przedsiębiorców. Zaniechanie dalszego naruszenia przepisów ustawy po wszczęciu postępowania przez Prezesa Urzędu nie może wyłączać zatem odpowiedzialności przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z tytułu naruszenia, które miało miejsce (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 14 lutego 2012 r., III SK 24/11, Legalis numer 490643).

Zgodnie z art. 210 ust. 1 karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1, nakłada Prezes UKE, w drodze decyzji, w wysokości do 3% przychodu ukaranego podmiotu, osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym. Decyzji o nałożeniu kary pieniężnej nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności. W myśl ust. 2, ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes UKE uwzględnia zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

W myśl art. 210 ust. 3 P.t. podmiot jest obowiązany do dostarczenia Prezesowi UKE, na każde jego żądanie, w terminie 30 dni od dnia otrzymania żądania, danych niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary pieniężnej. W przypadku niedostarczenia danych, lub gdy dostarczone dane uniemożliwiają ustalenie podstawy wymiaru kary, Prezes UKE może ustalić podstawę wymiaru kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

- 1) wysokość wynagrodzenia, o której mowa w art. 196 ust. 5 - w przypadku kary, o której mowa w art. 209 ust. 2;
- 2) kwota 500 tysięcy złotych - w pozostałych przypadkach.

W związku z powyższym należało wymierzyć powodowi karę pieniężną w wysokości 500 zł na podstawie art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt, a zatem w wysokości określonej przepisem prawa i tym samym obligatorcyjnej.

W tym miejscu należy natomiast wskazać, że postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontrydiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości podnoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu w sprawach gospodarczych. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym (vide wyrok Sadu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 lutego 2007 r., sygn. akt VI ACa 952/06). Sąd ocenia bowiem, czy wydając decyzję Prezes działał zgodnie z prawem i czy ta decyzja była celowa, a więc czy postępowanie doprowadziło do takiego stanu, że wydanie tej decyzji w takim kształcie było uzasadnione.

Sąd uznał również, iż nie zachodzi okoliczność umożliwiająca odstępnie od wymierzenia kary pieniężnej, powód nie wykazał, ani też nie umotywował na jakiej podstawie miałyby nastąpić odstępnie od jej wymierzenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński